



Arrest

nr. 162 455 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. LERNOUT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U werd geboren in 1991 in het dorp Khayrabad in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

U diende op 9 juli 2012 een eerste asielaanvraag in. U legde hierbij de volgende verklaringen af:

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Khayrabad, district Surkhrood, provincie Nangarhar waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school geweest, maar volgde wel 2-3 jaar koranlessen. U werkte op het land van uw familie. Soms hielp uw neef R(...), de zoon van uw tante van moederszijde, met u mee. Op een dag was het uw beurt om uw land te irrigeren. Uw neef R(...) was ook bij u. Twee personen benaderden jullie, ze kwamen van

de richting van Fateh Abad. Ze waren met motorfietsen, en ze stonden dicht bij een kleine brug over de weg. Na een half uur vertrokken ze weer. Aan het verminderde peil van het water merkten jullie dat er iets aan de hand was. Jullie gingen kijken en zagen dat die mensen onder de brug een bom geplaatst hadden. Jullie gingen dit aangeven aan de checkpost, deden verder met jullie werk en gingen naar huis. De volgende dag ging u met uw neef naar een huwelijksfeest, en bij het terugkeren werd op jullie geschoten. Jullie gaven dit aan bij de checkpost van Jamalai Gandagir. De volgende dag werd uw neef, toen hij terugkwam van zijn winkel, doodgeschoten door twee taliban op motorfietsen. De dag daarop kwam de mullah van de moskee naar uw huis. Hij sprak met uw moeder, maar u luisterde hun gesprek af. De mullah vertelde dat er een brief was achtergelaten bij de moskee over het feit dat u en uw neef de activiteiten van die twee mannen hadden gerapporteerd. Daarom hadden ze uw neef gedood en zouden ze ook u doden. Hierna belde uw moeder uw halfbroer H(...) D(...), die in Chaknawri in de stad Jalalabad woonde. Hij raadde u aan thuis te blijven. Na een maand binnen gebleven te zijn vond iemand van de burens nog een dreigbrief voor uw huis, maar uw moeder vertelde het u pas later. Nadat u zich vier maanden verstopt had kwam er iemand in de moskee dicht bij het huis van uw broer naar u vragen. Ze stelden de mullah vragen over uw broer. De mullah zei dat hij niemand met die naam kende, maar vertelde dit aan uw broer. Zo begreep uw broer dat de taliban achter u aan zaten. Uw halfbroer werkt zelf voor de overheid, als politieagent, en daardoor had de taliban gedacht dat u bij uw broer zou zijn. Hij zei aan uw moeder dat u beter het land zou verlaten en regelde uw vertrek. U vertrok ergens in november 2011 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland naar België. U bent België binnengekomen op 8 juli 2012 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U verklaarde geboren te zijn op 31 december 1994 en dus bij aankomst in België nog minderjarig te zijn.

U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten voor: taskara van uzelf, van uw neef, van uw jongere zus, van uw vader, van uw moeder; twee brieven van de taliban; 7 brieven van o.a. politie, maliks, ziekenhuis, districtshuis over uw problemen; twee attesten en een badge van het werk van uw oom H(...) W(...), die voor de overheid werkte; een attest en een badge van het werk van uw broer D(...); en diverse foto's van uw familieleden.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 22 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongeloofwaardig waren en dat u zich in de stad Jalalabad kon vestigen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze weigeringsbeslissing in het arrest 108480 van 22 augustus 2013.

U diende een **tweede asielaanvraag** in op 18 september 2013. U verklaarde dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omwille van redenen die u in het kader van uw vorige asielaanvraag had uiteengezet. U gaf in dit verband te kennen dat uw broer ondertussen Afghanistan moest verlaten omwille van uw problemen en dat een hervestiging in Jalalabad daarom niet meer redelijk was.

U legde bij uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: een document van de Afghaanse ambassade in India waarin wordt vastgesteld dat uw halfbroer een blanco strafblad heeft, een kopie van een document van het ministerie van Binnenlandse Zaken waarin wordt gesteld dat uw halfbroer naar het buitenland wil reizen en een aanvraag indiende met betrekking tot zijn strafregister, twee documenten van de stammenraad van Khair Abad waarin uw problemen worden bevestigd, twee brieven van het dorps hoofd waarin eveneens uw problemen worden bevestigd, een document van de politie met de bevestiging van uw problemen, een document van de politiechef van Nangarhar omtrent het werk van uw halfbroer, een bijhorende enveloppe, een origineel vliegtuigticket op naam van uw halfbroer, een kopie van een document waarin uw halfbroer toestemming vraagt om het land te verlaten, een vaccinatiekaart op naam van uw halfbroer, een brief van veiligheidscommandant van Nangarhar over uw halfbroer een document van het departement strafregister van het ministerie van Binnenlandse Zaken over uw broer en een bijhorende enveloppe.

Op 7 oktober 2013 nam het CGVS uw tweede asielaanvraag in overweging. Vervolgens nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 30 januari 2014. U hield namelijk vast aan de asielmotieven die u bij uw vorige asielaanvraag aanhaalde en die door het CGVS ongeloofwaardig werden geacht.

In het kader van uw beroep legde u nieuwe verklaringen af bij de RvV. De verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag waren gelogen verklaarde u bij de RvV. U verliet in werkelijkheid Afghanistan omwille van het feit dat uw broer A(...) een talibancommandant neerschoot. Uw broer en zijn gezin vluchtten daarop naar Verenigd Koninkrijk waar zij erkend werden als vluchteling en intussen Brits staatsburger geworden zijn. Een maand na uw broers vlucht werden uw ouders vermoord. Uw broer T(...) werd vijf maanden na het vertrek van uw broer A(...) meegenomen. Sindsdien vernam u geen nieuws meer over hen. U werd grootgebracht bij uw oom langs moederszijde wiens familiewoning in Jalalabad gelegen was. Heel de voorgeschiedenis van uw broer en uw ouders werd jarenlang voor u verzwegen en u werd verboden naar uw geboortedorp Kayrabad te gaan. Na deze gebeurtenissen besloot uw oom dat u uw naam van D(...) in A(...) moest veranderen om niet herkend te

worden. Op 10 december 2011 ging u zonder toestemming van uw familie met een vriend naar een huwelijk in Kayrabad. U kreeg er ruzie met enkele mannen. Het werd u toen duidelijk dat de taliban op zoek zijn naar uw broer A(...). U werd door de taliban meegenomen en gefolterd. Na vier dagen ontsnapte u en ging u naar het huis van uw oom in Chak Nawri in Surkhrod. Op aanraden van uw oom verliet u Afghanistan. Na de uiteenzetting van uw nieuwe verklaringen besloot de RvV in haar recente arrest (nr. 125705) van 17 juni 2014 om u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Er werd door de RvV geen geloof gehecht aan uw nieuwe verklaringen, tevens oordeelde de RvV dat u, wat betreft de onveiligheid in uw regio van herkomst, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 27 juni 2014 diende u een **derde asielaanvraag** in. U hield vast aan de verklaringen die u eerder aflegde bij de RvV in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van uw tweede asielaanvraag. U stelde dat u niet terug kon naar Afghanistan omdat u nog steeds gezocht werd door de taliban omwille van uw broer A(...) zijn problemen.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee studentenkaarten van een cursus wiskunde en Engels, eens schoolkaart, een bibliotheekkaart, documenten in verband met de procedure van uw broer A(...) in het Verenigd Koninkrijk, verkiezingskaart, een lidkaart van de politieke partij Harakat Mili Wahdat Afghanistan, een kaart van observator tijdens de verkiezingen en een lidkaart van de jeugdbeweging National contract of Youth.

Op 31 juli 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze beslissing omdat er geen elementen waren die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U diende op 6 augustus 2014 een **vierde asielaanvraag** in. Deze beslissing werd op 13 oktober 2014 door het CGVS in overweging genomen. U houdt bij uw vierde asielaanvraag vast aan de verklaringen die u bij de derde asielaanvraag aflegde. U voegt aan uw eerdere verklaringen toe dat u niet steeds in Nangarhar bleef maar dat u door uw oom naar Pakistan werd meegenomen waar u drie jaar zou verblijven. Vervolgens keerde u terug naar uw dorp Khayrabad en vonden de problemen met de taliban plaats.

Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legt u twee studentenkaarten van een cursus wiskunde en Engels, eens schoolkaart, een bibliotheekkaart, documenten in verband met de procedure van uw broer A(...) in het Verenigd Koninkrijk, verkiezingskaart, een lidkaart van de politieke partij Harakat Mili Wahdat Afghanistan, een kaart van observator tijdens de verkiezingen, een lidkaart van de jeugdbeweging National contract of Youth, een enveloppe en twee foto's voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissingen werden door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS omdat er geen elementen waren die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in uw huidige vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd. Er wordt bijgevolg van u verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

U blijft erbij dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u problemen met de taliban ondervond nadat uw broer A(...) één van hun commandanten doodschoot (CGVS 4eAA d.d. 13 oktober 2014 p.3). Deze elementen bracht u reeds ter kennis naar aanleiding van uw beroep bij de RvV tegen de beslissing die het CGVS nam in het kader van uw tweede asielaanvraag. De RvV beoordeelde deze elementen en ging op 17 juni 2014 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

omdat er geen geloof werd gehecht aan deze nieuwe asielmotieven en omdat zij de familieband met A(...) Q(...) niet bewezen achtten.

De volgende documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, legde u reeds voor in het kader van uw derde asielaanvraag en werden reeds beoordeeld: twee studentenkaarten van een cursus wiskunde en Engels, eens schoolkaart, een bibliotheekkaart, documenten in verband met de procedure van uw broer A(...) in het Verenigd Koninkrijk, verkiezingskaart, een lidkaart van de politieke partij Harakat Mili Wahdat Afghanistan, een kaart van observator tijdens de verkiezingen en een lidkaart van de jeugdbeweging National contract of Youth.

De documenten die u nog niet eerder voorlegde, namelijk een enveloppe en twee foto's, zijn niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid kunnen herstellen en uw beweerde familieband met A(...) Q(...) aantonen (overzicht documenten DVZ 4eAA d.d. 4 september 2014). U verklaart dat u samen met uw broer A(...) te zien bent op één van de foto's. Uit deze foto valt niet uit te maken dat jullie broers zijn en dat uw problemen met die van hem zouden zijn verbonden. Daarnaast legt u de enveloppe voor waarin het dossier van A(...) Q(...) uit het Verenigd Koninkrijk naar uw advocaat werd gestuurd (overzicht documenten DVZ d.d. 4 september 2014). Deze enveloppe heeft geen bewijswaarde omdat hij enkel aantoont dat er een enveloppe naar uw advocaat werd gestuurd vanuit het Verenigd Koninkrijk. Bovendien heeft u al eerder geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden met valse documenten, waardoor uw geloofwaardigheid in het gedrang komt. Zo legde u bij uw eerste asielaanvraag een foto voor waarop u en uw halfbroer H(...) D(...) te zien zouden zijn, om dan later te verklaren dat u het hele verhaal rond D(...) had verzonnen (CGVS 1eAA d.d. 7 januari 2013 p.3; CGVS 4eAA d.d. 13 oktober 2014 pp.6-7).

U wijst het CGVS verder op een document dat moet aantonen dat uw broer A(...) u geld toestuurde (groene farde document 11 nr.53). U verklaart dat het geld via een dorpsgenoot uit Khayrabad bij u terecht kwam (CGVS verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 17). Deze transacties vonden plaats op 8 juli 2005 en 15 augustus 2005. Elders verklaart u dat u na uw terugkeer uit Pakistan vijf of zes maanden lessen volgde in het Marwais Farah Educational Center in Joy Haft in de stad Jalalabad en op het kaartje van deze school (groene map document nr. 4) staat dat deze kaart werd uitgegeven op 15 hamal 1384 of 4 april 2005 (CGVS 4eAA d.d. 13 oktober 2014 p.9). Dit betekent dat u enerzijds verklaart dat u in Pesjavar in Pakistan verbleef toen uw broer A(...) u geld stuurde uit het Verenigd Koninkrijk, terwijl u anderzijds aangeeft dat u in deze zelfde periode lessen volgde in Jalalabad in Afghanistan.

Tot slot wil het CGVS er nog eens op wijzen dat u in de loop van uw verschillende asielaanvragen vele verschillende verklaringen heeft afgelegd omtrent uw identiteit, uw familie, uw situatie in Afghanistan en uw verblijfplaatsen. Hoewel u bij de RvV in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u de waarheid zou vertellen, heeft u daar noch bij uw derde asielaanvraag melding gemaakt van een verblijf in Pesjavar in Pakistan. Bij de vierde asielaanvraag verklaart u voor het eerst dat u in Pakistan verbleef (verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 10).

Nadat u gedurende drie asielaanvragen bedrieglijke verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen en een verblijf in Pesjavar in Pakistan voor de asielinstanties verzwegen, wijst het CGVS er op dat u ook weer bij uw vierde asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit verblijf. Zo verklaart u bij de registratie van uw vierde asielaanvraag eerst dat u drie jaar in Pesjavar verbleef en vervolgens acht jaar ondergedoken leefde bij uw oom in Chak Nawri in Surkhrod in Nangarhar om meteen erna te verklaren dat u van Pesjavar naar uw ouders in Khayrabad terugkeerde op het moment dat de Amerikanen kwamen, dat is 2005 (verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 10). Wanneer u wordt gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, herneemt u uw eerste verklaringen (verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 10).

Ook wat betreft de situatie van uw ouders legt u steeds tegenstrijdige verklaringen af. In uw eerste aanvraag verklaarde u dat uw vader drie jaar eerder overleed aan een ziekte en dat uw moeder nog in Khayrabad verbleef (verklaring DVZ 1eAA d.d. 6 augustus 2012). Bij de tweede aanvraag verklaarde u dat uw moeder overleed aan hartproblemen (verklaring DVZ 2eAA d.d. 27 september 2013). Bij uw derde en vierde asielaanvragen verklaart u dat uw ouders door de taliban werden gedood, een maand nadat uw broer A(...) Afghanistan ontvluchtte (verklaring DVZ 3eAA d.d. 17 juli 2014 vraag 15 en 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 3).

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u, hoewel u verschillende keren aangaf voortaan enkel de waarheid te zullen vertellen, nog steeds tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw identiteit, uw verblijfplaatsen en uw redenen van vertrek uit Afghanistan.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het

Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit **COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015** (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

De RvV oordeelde in haar met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 125 705 van 17 juni 2014 naar aanleiding van de weigeringsbeslissing in uw tweede asielaanvraag dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad heeft. De RvV verwees hierbij naar haar met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 180 480 van 20 augustus 2013 in het kader van uw eerste asielaanvraag waarin wordt gesteld dat u niet aantoonde dat u als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die zowel Dari als Pashtou spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie. De RvV oordeelde dat u geen gegevens aanbracht die een ander licht konden werpen op de inschatting die in het kader van uw eerste asielaanvraag werd gedaan door het CGVS en de RvV over de redelijkheid van het intern vluchtalternatief.

Ook bij uw vierde en huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die de eerdere beoordeling door het CGVS die werd bevestigd door de RvV kan wijzigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel lijkt te zijn, zet verzoeker uiteen waarom hij meent in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en werd geoordeeld dat verzoeker in Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt waar hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze weigeringsbeslissing in zijn arrest met nummer 108 480 van 22 augustus 2013. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat verzoeker vasthield aan de asielmotieven die reeds in het kader van de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig waren bevonden. De Raad besloot in zijn arrest met nummer 125 705 van 17 juni 2014 om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, omdat hij geen geloof hechtte aan de nieuwe verklaringen die verzoeker in beroep aflegde en oordeelde dat verzoeker in Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt waar hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname, waartegen verzoeker niet in beroep ging.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en vierde asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.*

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties. Deze beslissingen werden door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS omdat er geen elementen waren die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in uw huidige vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd. Er wordt bijgevolg van u verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van

uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

U blijft erbij dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u problemen met de taliban ondervond nadat uw broer A(...) één van hun commandanten doodschoot (CGVS 4eAA d.d. 13 oktober 2014 p.3). Deze elementen bracht u reeds ter kennis naar aanleiding van uw beroep bij de RvV tegen de beslissing die het CGVS nam in het kader van uw tweede asielaanvraag. De RvV beoordeelde deze elementen en ging op 17 juni 2014 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan deze nieuwe asielmotieven en omdat zij de familieband met A(...) Q(...) niet bewezen achtten.

De volgende documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, legde u reeds voor in het kader van uw derde asielaanvraag en werden reeds beoordeeld: twee studentenkaarten van een cursus wiskunde en Engels, eens schoolkaart, een bibliotheekkaart, documenten in verband met de procedure van uw broer A(...) in het Verenigd Koninkrijk, verkiezingskaart, een lidkaart van de politieke partij Harakat Mili Wahdat Afghanistan, een kaart van observator tijdens de verkiezingen en een lidkaart van de jeugdbeweging National contract of Youth.

De documenten die u nog niet eerder voorlegde, namelijk een enveloppe en twee foto's, zijn niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid kunnen herstellen en uw beweerde familieband met A(...) Q(...) aantonen (overzicht documenten DVZ 4eAA d.d. 4 september 2014). U verklaart dat u samen met uw broer A(...) te zien bent op één van de foto's. Uit deze foto valt niet uit te maken dat jullie broers zijn en dat uw problemen met die van hem zouden zijn verbonden. Daarnaast legt u de enveloppe voor waarin het dossier van A(...) Q(...) uit het Verenigd Koninkrijk naar uw advocaat werd gestuurd (overzicht documenten DVZ d.d. 4 september 2014). Deze enveloppe heeft geen bewijswaarde omdat hij enkel aantoont dat er een enveloppe naar uw advocaat werd gestuurd vanuit het Verenigd Koninkrijk. Bovendien heeft u al eerder geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden met valse documenten, waardoor uw geloofwaardigheid in het gedrang komt. Zo legde u bij uw eerste asielaanvraag een foto voor waarop u en uw halfbroer H(...) D(...) te zien zouden zijn, om dan later te verklaren dat u het hele verhaal rond D(...) had verzonnen (CGVS 1eAA d.d. 7 januari 2013 p.3; CGVS 4eAA d.d. 13 oktober 2014 pp.6-7).

U wijst het CGVS verder op een document dat moet aantonen dat uw broer A(...) u geld toestuurde (groene farde document 11 nr.53). U verklaart dat het geld via een dorpsgenoot uit Khayrabad bij u terecht kwam (CGVS verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 17). Deze transacties vonden plaats op 8 juli 2005 en 15 augustus 2005. Elders verklaart u dat u na uw terugkeer uit Pakistan vijf of zes maanden lessen volgde in het Marwais Farah Educational Center in Joy Haft in de stad Jalalabad en op het kaartje van deze school (groene map document nr. 4) staat dat deze kaart werd uitgegeven op 15 hamal 1384 of 4 april 2005 (CGVS 4eAA d.d. 13 oktober 2014 p.9). Dit betekent dat u enerzijds verklaart dat u in Pesjavar in Pakistan verbleef toen uw broer A(...) u geld stuurde uit het Verenigd Koninkrijk, terwijl u anderzijds aangeeft dat u in deze zelfde periode lessen volgde in Jalalabad in Afghanistan.

Tot slot wil het CGVS er nog eens op wijzen dat u in de loop van uw verschillende asielaanvragen vele verschillende verklaringen heeft afgelegd omtrent uw identiteit, uw familie, uw situatie in Afghanistan en uw verblijfplaatsen. Hoewel u bij de RvV in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u de waarheid zou vertellen, heeft u daar noch bij uw derde asielaanvraag melding gemaakt van een verblijf in Pesjavar in Pakistan. Bij de vierde asielaanvraag verklaart u voor het eerst dat u in Pakistan verbleef (verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 10).

Nadat u gedurende drie asielaanvragen bedrieglijke verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen en een verblijf in Pesjavar in Pakistan voor de asielinstanties verzwegen, wijst het CGVS er op dat u ook weer bij uw vierde asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit verblijf. Zo verklaart u bij de registratie van uw vierde asielaanvraag eerst dat u drie jaar in Pesjavar verbleef en vervolgens acht jaar ondergedoken leefde bij uw oom in Chak Nawri in Surkhrod in Nangarhar om meteen erna te verklaren dat u van Pesjavar naar uw ouders in Khayrabad terugkeerde op het moment dat de Amerikanen kwamen, dat is 2005 (verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 10). Wanneer u wordt gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, herneemt u uw eerste verklaringen (verklaring meervoudige aanvraag 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 10).

Ook wat betreft de situatie van uw ouders legt u steeds tegenstrijdige verklaringen af. In uw eerste aanvraag verklaarde u dat uw vader drie jaar eerder overleed aan een ziekte en dat uw moeder nog in Khayrabad verbleef (verklaring DVZ 1eAA d.d. 6 augustus 2012). Bij de tweede aanvraag verklaarde u dat uw moeder overleed aan hartproblemen (verklaring DVZ 2eAA d.d. 27 september 2013). Bij uw derde en vierde asielaanvragen verklaart u dat uw ouders door de taliban werden gedood, een maand nadat uw broer A(...) Afghanistan ontvluchtte (verklaring DVZ 3eAA d.d. 17 juli 2014 vraag 15 en 4eAA d.d. 4 september 2014 vraag 3).

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u, hoewel u verschillende keren aangaf voortaan enkel de waarheid te zullen vertellen, nog steeds tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw identiteit, uw verblijfplaatsen en uw redenen van vertrek uit Afghanistan.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet.”.

Voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingssalternatief beschikt.

Volgens de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers”* van 2 maart 2015 en de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad”* van 18 december 2015, toegevoegd aan het administratief dossier respectievelijk de aanvullende nota van de verwerende partij, is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015, aanwezig in het administratief dossier. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015 en COI

Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad” van 18 december 2015) bijgevoegd aan het administratief dossier respectievelijk de aanvullende nota van de verwerende partij, dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *open combat* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering “IS in Khorasan” niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: “(...)

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

De RvV oordeelde in haar met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 125 705 van 17 juni 2014 naar aanleiding van de weigeringsbeslissing in uw tweede asielaanvraag dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad heeft. De RvV verwees hierbij naar haar met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 180 480 van 20 augustus 2013 in het kader van uw eerste asielaanvraag waarin wordt gesteld dat u niet aantoonde dat u als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die zowel Dari als Pashtou spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen in Jalalabad, de hoofdstad van uw

provincie. De RvV oordeelde dat u geen gegevens aanbracht die een ander licht konden werpen op de inschatting die in het kader van uw eerste asielaanvraag werd gedaan door het CGVS en de RvV over de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. Ook bij uw vierde en huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die de eerdere beoordeling door het CGVS die werd bevestigd door de RvV kan wijzigen. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. (...)".

Verzoeker haalt een aantal elementen aan die volgens hem maken dat hij niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad. Vooreerst wijst hij erop dat hij weliswaar een volwassen alleenstaande jongeman is, maar dat hij familie noch kennissen heeft in Jalalabad. Hij stelt in dat verband dat het Commissariaat-generaal in andere dossiers rekening houdt met andere criteria om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Vervolgens voert hij aan dat hij amper school heeft gelopen (op een paar koranlessen na) en nooit een beroep heeft geleerd, waardoor het volgens hem allerminst evident is dat hij zich zo maar zou kunnen redden in Jalalabad en er aan het werk zou kunnen. Verzoeker zou bovendien niet beschikken over enig spaargeld of gronden die hij zou kunnen verkopen om in Jalalabad een leven op te bouwen. Ten slotte vermeldt hij dat hij Jalalabad helemaal niet kent en dit ook telkens zou hebben herhaald tijdens zijn "interviews".

Waar hij aanvoert dat hij familie noch kennissen heeft in Jalalabad, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *"UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."*

Nog daargelaten dat verzoeker niet aangeeft met welke andere criteria het Commissariaat-generaal zou rekening houden in andere dossiers, dient hij er op te worden gewezen dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Enige vergelijking met beslissingen en arresten in andere individuele dossiers is in dezen dan ook niet dienstig. Waar verzoeker opwerpt op een paar koranlessen na geen scholing te hebben genoten, stelt de Raad vast dat hij tijdens zijn gehoor heeft aangegeven meerdere jaren school te hebben gelopen en zelfs Engels te hebben gestudeerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 9, 14). Verzoeker toont bovendien niet aan dat zijn vermeende gebrek aan scholing hem ervan weerhoudt een job uit te oefenen die dergelijke scholing niet vereist. Aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor heeft verklaard enige tijd in een "mobile shop" te hebben gewerkt en actief te zijn geweest bij een politieke partij in de aanloop naar verkiezingen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 9), meent de Raad er redelijkerwijs van uit te mogen gaan dat enige professionele ervaring verzoeker niet vreemd is. In zoverre nog geloof kan worden gehecht aan verzoeker waar hij stelt dat hij niet over de financiële middelen beschikt om in Jalalabad een leven op te bouwen en deze stad geenszins kent, meent de Raad dat voormelde gegevens geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF